

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΓΙΤΛΑΛΟΙ»

**ΙΕΡΑ ΚΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ
ΑΓΙΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ**

**Εβδομαδιαία έκδοση Του
Ιερού Ναού Αγίων Αποστόλων
Πέτρου & Παύλου**

Πεύκης

**Νικολάου Πλαστήρα και
Πατριάρχου Γρηγορίου Ε΄**

Τηλ. 2108027738

E-mail : agioi.apostoloi@gmail.com

www.agioiapistoloi.gr

ΚΥΡΙΑΚΗ 11 ΜΑΡΤΙΟΥ 2018

Γ' ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

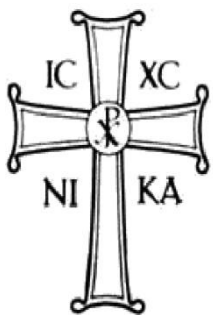
ΤΗΣ ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΩΣ

*Σωφρονίου πατριάρχου Ιεροσολύμων, Πιονίου, Τροφίμου και Θαλλού
των μαρτύρων, Θεοδώρας οσίας βασιλίσσης Ἀρᾶς.*

Έτος 11^ο Τεύχος 475

**Ο Σταυρός του Θεού είναι η αγάπη Του,
που είναι η άκτιστη ενέργειά Του**

(Τού π. Ιωάννη Ρωμανίδη)

«Η δύναμη του Σταυρού και της αναστάσεως είναι η αγάπη του Θεού η οποία ενεργεί "προ τού τον κόσμον είναι παρά τω Θεώ", κατά την δημιουργία και κυβέρνηση του κόσμου, προ της ενανθρωπήσεως, κατά την ενανθρώπιση, προ της σταυρικής θυσίας, κατά την σταυρική θυσία και μετά από αυτήν».

«Είναι η αγαπητική ενέργειά του Θεού, η οποία "ου ζητεί τα εαυτής" (Α΄ Κορινθίους ιγ', 5) και υπερβαίνει κάθε κτιστό κατηγορημα και κάθε ανθρώπινη και αγγελική εμπειρία, αισθητή και νοητή. Είναι δε και κολαστική δύναμη, η οποία καταστρέφει την αμαρτία και την δύναμη των αντιτιθεμένων στο θέλημα του Θεού, και τελειοί, όσον χωρεί, και τους αμετανοήτους εχθρούς του Θεού δια της κολάσεως αυτών».

Καίτοι η δύναμη του Σταυρού ενεργούσε και στους Προφήτες και τους δικαίους της Παλαιάς Διαθήκης με την κάθαρση, τον φωτισμό και την θέωση, εν τούτοις δεν τους απελευθέρωνε από τον θάνατο και την δύναμη του διαβόλου, ο οποίος ενεργεί με τον θάνατο. Αυτή η θριαμβευτική νίκη του Χριστού κατά του διαβόλου και του θανάτου έγινε με την ενσάρκωσή Του και, κυρίως, με την σταυρική θυσία Του και την Ανάστασή Του. Ο Χριστός «συνέζωοποίησεν ημάς συν αυτώ, χαρισάμενος ημίν πάντα τα παρα-

πτώματα, εξαλείψας το καθ' ημών χειρόγραφον τοις δόγμασιν ό ην υπεναντίον ημίν, και αυτό ήρεν εκ του μέσου προσηλώσας αυτό τω σταυρώ απεκδυσάμενος τας αρχάς και τας εξουσίας εδειγμάτισεν εν παρρησία, θριαμβεύσας αυτούς εν αυτώ» (Κολοσσαείς Β', 13-15).

Ο Απόστολος Παύλος αναφερόμενος στην αποκεκρυμμένη σοφία του Θεού την οποία προόρισε ο Θεός προ των αιώνων για την δόξα μας, και την οποία κηρύττουμε «εν μυστηρίω», γράφει ότι αυτήν την σοφία αγνοούσαν οι άρχοντες του αιώνος τούτου, διότι «ει γαρ έγνωσαν ούκαν τον Κύριον της δόξης εσταύρωσαν» (Α' Κορινθίους β: 7-8). Ο Κύριος της δόξης είναι ο Μεγάλης Βουλής Άγγελος της Παλαιάς Διαθήκης, ο Λόγος του Θεού, τον οποίον έβλεπαν οι Προφήτες. Αυτός ο άσαρκος Λόγος σαρκώθηκε και σταυρώθηκε εν σαρκί. Ο εσταυρωμένος Χριστός είναι αυτός ο ίδιος ο Κύριος της δόξης, και λέγεται έτσι δυνάμει της υποστατικής ενώσεως θείας και ανθρώπινης φύσεως στην υπόσταση του Λόγου και της αντιδόσεως των ιδιωμάτων κάθε φύσεως.

Το ιστορικό γεγονός της Σταυρώσεως του Χριστού στον Γολγοθά φανερώνει την μεγάλη αγάπη του Θεού προς τον άνθρωπο. Αυτό φαίνεται από το ότι ο ίδιος ο Χριστός συνέθεσε το γεγονός της Παλαιάς Διαθήκης της υψώσεως του όφεως από τον Μωσή, με την σταυρική Του θυσία: «ούτως υψωθήναι δει τον υιόν του ανθρώπου», αλλά και με την αγάπη του Θεού; «ούτω γαρ ηγάπησεν ο Θεός τον κόσμον, ώστε τον υιόν αυτού τον μονογενή έδωκεν, ίνα πας ο πιστευτόν εις αυτόν μη απόληται, αλλ' έχει ζωήν αιώνιον» (Ιωάννης Γ', 13-17). Η αγάπη του Θεού, που εκφράσθηκε και με το ιστορικό γεγονός της σταυρώσεως, είναι η καταλλαγή του ανθρώπου με τον Θεό. Αυτό είναι το μυστήριο του Σταυρού και της Αναστάσεως του Χριστού.

«Δεν καταλλάσσεται ο Θεός με τον άνθρωπο, αλλά ο άνθρωπος με τον Θεό δια του μυστηρίου του Σταυρού και ο άνθρωπος δια της καταλλαγής αυτής μεταμορφώνεται από εχθρόν σε φίλο του Θεού και μετέχει της Αναστάσεως του Χριστού». Ο Θεός αγαπά και αυτούς που είναι αντίθετοι με Αυτόν, αλλά αυτοί δεν μπορούν να καταλάβουν την αγάπη Του. «Ο Θεός ουδέποτε παύει να είναι και στους εχθρούς Του φίλος και να δείχνη την αγάπη Του. Γίνεται εχθρός και κολαστική δύναμη μόνον εξ επόψεως αυτών που αντιτίθενται στην αγάπη Του, κατά την δική τους βούληση και αντίληψη».

Ο Χριστός κατήλλαξε τον άνθρωπο με τον Θεό νικώντας τον διάβολο, την αμαρτία και τον θάνατο. Έτσι, ο άνθρωπος σώζεται δια του μυστηρίου του Σταυρού και της αναστάσεως του Χριστού. Οπότε, το μυστήριο του Σταυρού, αν και διακρίνεται από την σταυρική θυσία του Χριστού, εν τούτοις εκφράζεται στον Σταυρό του Γολγοθά. Πάντως, το μυστήριο του Σταυρού, όχι απλώς προτυπωνόταν στην Παλαιά Διαθήκη, αλλά και ενεργούσε, μόνον που δεν μπορούσε να απαλλαγεί ο άνθρωπος «από τον το κράτος έχοντα του θανάτου, τουτέστιν τον διάβολον» (Εβραίους Β', 15), γεγονός που πραγματοποιήθηκε με τον Σταυρό και την Ανάσταση του Χριστού.

Με την μέθεξη του μυστηρίου του Σταυρού και της αναστάσεως του Χριστού ο πιστός μεταμορφώνεται, αγιάζεται, αφού η Χάρη του Θεού μεταβάλλει την ιδιοτελή αγάπη σε ανιδιοτελή και έτσι ο άνθρωπος θεούται «και γίνεται φίλος και συνεργός του Θεού και αδελφός και συμβασιλεύς κατά Χάρη του Χριστού και θετός Υιός της Παρθένου». «Χωρίς την προσοικείωση του μυστηρίου του Σταυρού και της αναστάσεως του Χριστού, δια της οποίας ο άνθρωπος, δια της καθάρσεως, φωτισμού και Θεώσεως, υπερβαίνει την ιδιοτέλεια ή φιλαυτία η οποία είναι ριζωμένη στον φόβο του θανάτου, είναι αδύνατον να φθάσει κανείς στην μέθεξη της θεούσης αγάπης του Θεού δια της οποίας γίνεται φίλος».

Το μυστήριο του Σταυρού ενεργεί κατά το μυστήριο της θείας ευχαριστίας και την όλη πνευματική ζωή των πιστών. «Η δύναμη του Σταυρού και της αναστάσεως του Χριστού καθιστούν την σταυρική θυσία, δηλαδή την δύναμη της αναστάσεως παρούσα στην Θεία Ευχαριστία και στα Μυστήρια και δι' αυτής (της θείας ευχαριστίας) ενεργεί την καταλλαγή και διατροφή των πιστών και την πνευματική αύξηση και άνδρωση αυτών προς την θέωση».

Η μέθεξη του μυστηρίου του Σταυρού και της αναστάσεως του Χριστού γίνεται με τον συνδυασμό των Μυστηρίων και της ασκήσεως. «Κάθε πιστός πρέπει να σταυρωθεί εκουσίως, όπως σταυρώθηκε ο Χριστός, διότι μόνο δι' αυτής της εκούσιας σταυρώσεως επιτελείται η μέθεξη στο μυστήριο του Σταυρού, η οποία μεταμορφώνει τον φίλαυτο άνθρωπο σε φίλο του Θεού και κατά Χάρη Θεό». Βασικός σκοπός των Μυστηρίων και της ασκήσεως είναι η απελευθέρωση του ανθρώπου από την αμαρτία, και αυτό γίνεται κατά διαφόρους βαθμούς, κατά διάφορα στάδια, αφού με την κάθαρση ο άνθρωπος αποφεύγει την αμαρτία, με τον φωτισμό φεύγει η αμαρτία από τον άνθρωπο και με την θεωρία ο νους γίνεται κατοικητήριο του Χριστού, και δι' αυτού με τον Πατέρα και το Άγιον Πνεύμα, και ο άνθρωπος είναι ανεπηρέαστος από την λογική, τα πάθη και το περιβάλλον.

Επομένως, το μυστήριο του Σταυρού «άϋλου Σταυρού» και της αναστάσεως του Χριστού είναι η προαιώνια αγάπη του Θεού προς τον άνθρωπο, δια της οποίας ο άνθρωπος καταλλάσσεται με τον Θεό, ασάρκως στην Παλαιά Διαθήκη, εν σαρκί στην Καινή Διαθήκη. Η σταυρική θυσία του Χριστού στον Γολγοθά και η Ανάστασή Του εξέφρασε αυτή την υπερβάλλουσα αγάπη του Θεού. Ο Χριστός, δια του Σταυρού και της Αναστάσεώς Του, νίκησε τον διάβολο και τον θάνατο και έδωσε στον άνθρωπο την δυνατότητα να τον νικήσει και εκείνος, όταν ενωθεί μαζί Του, στο Σώμα Του, την Εκκλησία. Έτσι, η μέθεξη του μυστηρίου του Σταυρού και της αναστάσεως του Χριστού γίνεται από τον άνθρωπο που μετέχει στα Μυστήρια και την άσκηση, οπότε γίνεται φίλος του Χριστού, αποβάλλει την φιλαυτία και αποκτά την ανιδιοτελή αγάπη.

Ο Χριστός, με διάφορα γεγονότα και με την εμφάνιση της δόξης Του στο Θαβώρ, προετοίμασε τους Μαθητές για την μέθεξη των μυστηρίων του Σταυρού και της αναστάσεώς Του. Στην αρχιερατική Του προσευχή είπε στον Πατέρα Του: «και εγώ την δόξαν ην δέδωκάς μοι δέδωκάς αυτοίς» (Ιω, ιζ', 22). Και μετά είπε: «Πάτερ, ους δέδωκάς μοι, θέλω ίνα όπου ειμί εγώ κακείνοι ώσι μετ εμού, ίνα θεωρώσι την δόξαν την εμήν ην δέδωκάς μοι» (Ιωάννης ιζ', 24).

«Παρελθόν είναι ότι έλαβαν δόξα οι Απόστολοι και μελλοντικά θα δουν την δόξα. Έλαβαν δόξα, αλλά θα δουν δόξα, δηλαδή έφθασαν στον φωτισμό, θα πάνε στην θέωση. "την δόξαν την εμήν ην δέδωκάς μοι, ότι ηγάπησάς με προ καταβολής κόσμου" (Ιωάννης ιζ', 24). Βέβαια, στην Μεταμόρφωση είδαν οι τρεις την δόξα ήδη, αλλά είχαν εντολή να μην το πουν μέχρις ότου αναστηθεί. Μετά την Ανάσταση το είπαν, το έμαθαν οι άλλοι.

«Πάτερ δίκαιε, και ο κόσμος σε ουκ έγνω, εγώ δε σε έγνω, και ούτοι έγνωσαν ότι συ με απέστειλας· και εγνώρισα αυτοίς το ονόμά σου και γνωρίσω, ίνα η αγάπη ην ηγάπησάς με εν αυτοίς ή, καγώ εν αυτοίς" (Ιωάννης ιζ', 25-26). Και εδώ "και εγνώρισα αυτοίς το όνομά σου και γνωρίσω». Οπότε, είναι δύο πράγματα, και "γνώρισα κάτι" και "θα τους γνωρίσω κάτι". Λοιπόν, μάθαμε τα του φωτισμού με τα κτιστά ονόματα κλπ. και τώρα θα πάμε για την άλλη γνώση, δηλαδή. Τι θα γνωρίσουν; Είναι η "αγάπη ην ηγάπησάς με", η οποία "εν αυτοίς ή, καγώ εν αυτοίς".

Λοιπόν, όλο αυτό το πράγμα γίνεται έτσι πολύ καθαρά, σαφώς φαίνεται πλέον ότι με την Ανάσταση και μετά, με τις εμφανίσεις, φανερώθηκε ο Χριστός, αλλά φανερώθηκε

σε ποιούς όμως; Φάνηκε ο Χριστός μόνο στους πιστούς, δηλαδή, δεν φάνηκε ούτε στον Πιλάτο ούτε στον Καϊάφα ούτε στον Καίσαρα, σε κανέναν, δηλαδή. Οι εμφανίσεις έγιναν μόνον στους πιστούς.

Γι' αυτόν τον λόγο όλοι αυτοί που κάνουν απολογητική και προσπαθούν να αποδείξουν την Ανάσταση του Χριστού με αυτά τα κοσμικά επιχειρήματα, αυτά είναι σαχλαμάρες, διότι δεν ξέρουν την διαφορά μεταξύ Χριστού κατά σάρκα και Χριστού κατά πνεύμα. Διότι οι Απόστολοι γνώρισαν τον Χριστό κατά σάρκα, αλλά τώρα δεν τον γνωρίζουν πλέον κατά σάρκα, τον γνωρίζουν κατά πνεύμα. Τι σημαίνει γνωρίζουμε κατά πνεύμα; Όποιος έχει Πνεύμα, οποίος δηλαδή είναι ναός του Θεού, κατά τον Μέγα Βασίλειο».

«Όλες οι εμφανίσεις του Χριστού μετά την Ανάσταση, είναι εμπειρίες της Θεώσεως. Κανένας δεν βλέπει πλέον τον Χριστό, μόνο εκείνος που φθάνει στην δόξα Του, στην θέωση. Γι' αυτό, το δέκατο πέμπτο κεφάλαιο της προς Κορινθίους επιστολής, όλο αυτό το κεφάλαιο, είναι περί εκείνων που έχουν φθάσει στην θέωση, στον δοξασμό».

Ο Χριστός μετά την Ανάστασή Του εμφανίστηκε στους Μαθητές, που είχαν προετοιμασθεί κατάλληλα, για να τους τελειοποιήσει. «Όταν ο Χριστός ανασταίνεται, δεν εμφανίζεται στον καθένα, δηλαδή. Εμφανίζεται στους Μαθητές Του. Διότι τους είχε προετοιμάσει μέσω του φωτισμού και εμφανίζεται σ' αυτούς. Για ποιόν λόγο; Για την τελειότητά τους, όπως κάνει σ' όλους τους φθάνοντας στον φωτισμό, προς την θέωση δηλαδή».

Ο Χριστός, μετά την Ανάστασή Του, εμφανίστηκε στους Μαθητές Του και όχι στους εχθρούς Του, γιατί αυτοί γνώρισαν κατά σάρκα τον Χριστό και ήταν άξιοι να τον γνωρίσουν και αναστάντα. Βέβαια, κατά πνεύμα θα τον γνωρίσουν κατά την Πεντηκοστή. Σαράντα μέρες μετά την Ανάστασή Του ο Χριστός αναλήφθηκε στους ουρανούς. Αυτό σημαίνει ότι η τεθεωθείσα ανθρώπινη φύση του Χριστού από την σύλληψη, απέβαλε την θνητότητα και φθαρτότητα κατά την Ανάσταση, και έτσι εκάθισε εν δεξιά του Θεού κατά την Ανάληψη. Ο Χριστός κατά την τελευταία ομιλία Του στους Μαθητές, μεταξύ των άλλων, είπε: «αλλ' εγώ την αλήθειαν λέγω υμίν συμφέρει υμίν ίνα εγώ απέλθω. Εάν γαρ εγώ μη απέλθω. Ο παράκλητος ουκ ελεύσεται προς υμάς· εάν δε πορευθώ, πέμψω αυτόν προς υμάς» (Ιωάννης ιστ', 7). Η Ανάληψη του Χριστού έπρεπε να γίνει, ώστε οι Μαθητές κατά την Πεντηκοστή να τον γνωρίσουν κατά πνεύμα, δηλαδή εν Πνεύματι, και να γίνουν μέλη του Αναστημένου Σώματός Του.

«Πηγαίνει προς τον Θεό και είχε εξηγήσει προηγουμένως: πρέπει να φύγω, πρέπει να φύγω (παράβαλλε Ιωάννης ιδ' 28, ις' 5, 7, 10, 16, 17 κ.ά.), για να τελειώσει και να έχετε την χαρά (παράβαλλε Ιωάννης ιε 11, ις' 20, 22, ιζ', 13). Γιατί έπρεπε να φύγη; Έπρεπε να γίνει η Ανάληψη, για να ξαναέλθει την Πεντηκοστή, για να γίνει το Σώμα, για να έχει ο κάθε Απόστολος τον Χριστό πλέον ζωντανό μέσα του, τον αναστάντα». Ο πιστός με τα Μυστήρια και την ασκητική ζωή βιώνει πνευματικά το μυστήριο της ενανθρωπήσεως του Χριστού, όπως διδάσκουν οι Άγιοι Πατέρες. Έτσι, βιώνει την σάρκωση του Χριστού με την πίστη, την κυοφορία με τους πόνους της ασκήσεως, την γέννηση και την βάπτισή Του με το Βάπτισμα και το Χρίσμα, την διδασκαλία και την θεία Κοινωνία με την Θεία Ευχαριστία, την συσταύρωση με τον Χριστό με την κάθαρση της καρδιάς, την Μεταμόρφωση, την Ανάσταση και την Ανάληψη με τους διαφόρους βαθμούς της θεωρίας. Η βίωση των σταθμών της θείας Οικονομίας γίνεται στον «έσω άνθρωπον» (Εφ. γ' 16) και συνδέεται με την πνευματική αναγέννηση του Χριστιανού και γίνεται κατά βαθμούς και συνδυαστικά.